

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 20. februar 2020
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Rebekka Have Enevold-
sen
Sagsnr.: 2020-0030-3407
Dok.: 1358542

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 594 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 10. januar 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Nick Hækkerup

/

Mette Johansen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 594 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren, ligesom Norge, nedsætte et udvalg, der skal komme med forslag til at reformere rusmiddelområdet, og vil ministeren ligeledes kommentere forslagene fra det norske udvalg, jf. udredningen ”Rusreform – fra straff til hjælp”, NOU 2019:26?”

Svar:

1. Den 23. marts 2018 nedsatte den norske regering et udvalg, som fik til opgave at forberede en gennemførelse af regeringens rusmiddelreform, hvorefter samfundets reaktion på brug og besiddelse af euforiserende stoffer til eget brug skal overføres fra justitsvæsenet til sundhedsvæsenet.

Udvalget har afgivet sin betænkning den 19. december 2019. Det fremgår bl.a. af betænkningen, at udvalget foreslår en model, hvorefter brug og besiddelse af euforiserende stoffer i en begrænset mængde til eget brug fortsat skal være ulovlig, men i stedet for at udløse en strafferetlig sanktion skal besiddelsen udløse en mødepligt for pågældende til misbrugsrådgivning hos kommunen.

Udvalget har ikke fundet grundlag for at undtage bestemte typer narkotika, og den foreslåede model vil derfor omfatte de stoffer, som til enhver tid omfattes af definitionen ”narkotika” i den norske lægemiddellovs § 22.

2. Jeg mener, at besiddelse af euforiserende stoffer – også til eget forbrug – skal have strafferetlige konsekvenser. Vi skal ikke acceptere, at brugen af euforiserende stoffer bliver almindeligt i det danske samfund. For det er hverken samfundet eller misbrugerne tjent med.

Desuden kan en strafferetlig sanktion forhåbentlig medvirke til at begrænse et eksperimenterende forbrug af euforiserende stoffer – herunder blandt unge mennesker – og dermed beskytte befolkningen mod stoffernes skade- og følgevirkninger.

Samtidig er jeg selvfølgelig meget opmærksom på, at det er vigtigt, at personer, der besidder euforiserende stoffer, har mulighed for at modtage hjælp og behandling for et stofmisbrug, og at vi som samfund tager hånd om den gruppe af særligt udsatte misbrugere, som allerede er stærkt afhængige af euforiserende stoffer.

Derfor har vi også i dag en lovgivning, som tager højde for dette.

Det følger af servicelovens § 101, stk. 1, at kommunalbestyrelsen skal tilbyde social behandling til personer med et stofmisbrug, ligesom det følger af lovens § 101, stk. 4, at et sådant tilbud skal iværksættes senest 14 dage efter, at den pågældende retter henvendelse til kommunen.

For så vidt angår særligt udsatte misbrugere har politiet desuden efter § 3, stk. 1, i lov om euforiserende stoffer mulighed for at give en advarsel i stedet for en bøde, hvis sociale forhold taler for det, og hvis besiddelsen af stoffet til eget brug er et udslag af en stærk afhængighed som følge af et længere og vedvarende misbrug af euforiserende stoffer.

Hvis en person med et stofmisbrugsproblem bliver anbragt i en af kriminalforsorgens institutioner som led i varetægtsfængsling eller afsoning af en dom, har den pågældende mulighed for at få både medicinsk og social misbrugsbehandling.

I den forbindelse kan jeg nævne, at Justitsministeriet den 29. januar 2020 har sendt et lovforslag i høring, der målrettet skal styrke og udvide det nuværende tilbud om social misbrugsbehandling i landets arresthuse. Den nye ordning skal sikre, at indsatte i arresthusene fremover kan tilbydes en mere intensiv social misbrugsbehandling, der bl.a. indeholder gruppeterapi, pædagogiske aktiviteter, kognitiv terapi og undervisning.

Derudover er formålet med lovforslaget at foretage en generel styrkelse af koordineringen af det fortsatte sociale behandlingsforløb mod misbrug, uanset om behandlingen skal fortsætte i kommunalt regi ved løsladelse eller fortsætte efter overførsel fra arresthus til fængsel.